

Innst. 325 S

(2011–2012)

Innstilling til Stortinget fra arbeids- og sosialkomiteen

Prop. 69 S (2011–2012)

Innstilling fra arbeids- og sosialkomiteen om samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2008/104/EF om vikararbeid (vikarbyrådirektivet)

Til Stortinget

1. Sammendrag

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/104/EF om vikararbeid (vikarbyrådirektivet) ble vedtatt i EU 19. november 2008. Formålet med direktivet er å øke beskyttelsen av ansatte i vikarbyråer og anerkjenne vikarbyråers plass i arbeidsmarkedet. Direktivet tillater begrensninger i adgangen til å leie inn og ut arbeidskraft når det er begrunnet i allmenne hensyn. Direktivet anses som EØS-relevant.

Fristen for å gjennomføre direktivet i EU var 5. desember 2011. Beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse av direktivet i EØS-avtalen er ennå ikke fattet. Gjennomføring av direktivet nødvendigvis lovendringer. Stortingets samtykke til deltakelse i EØS-komiteens beslutning er således nødvendig i medhold av Grunnloven § 26 annet ledd. For ikke å forsinke ikrafttredelsen legges det opp til at Stortinget på forhånd gir sitt samtykke til deltakelse i EØS-komiteens beslutning.

Arbeidsdepartementet har etter oversendelsen av proposisjonen oversendt Stortinget en lovproposisjon med de nødvendige lovendringer, jf. Prop. 74 L (2011–2012) om endringer i arbeidsmiljøloven og tjenestemannsloven mv.

Utkast til beslutning i EØS-komiteen og direktiv 2008/104/EF i uoffisiell norsk oversettelse følger som trykte vedlegg til proposisjonen.

1.1 Nærmere om vikarbyrådirektivet

1.1.1 Bakgrunn

Innenfor EU er det store forskjeller med hensyn til bruk av innleid arbeidskraft og i de innleides rettslige stilling, status og arbeidsvilkår. Kommisjonen fremmet på 1990-tallet en rekke grunnleggende forslag knyttet til deltidsarbeid, midlertidig ansettelse og ansettelse gjennom vikarbyrå. Det ble etter noe tid inngått avtaler, ved egne direktiv, om deltidsarbeid og midlertidig ansettelse. Kommisjonen fremmet i 2002 forslag til et direktiv som tok utgangspunkt i de punktene det var oppnådd enighet om mellom partene. Vikarbyrådirektivet ble vedtatt i EU i november 2008.

1.1.2 Formål

Vikarbyrådirektivet har flere formål, herunder å øke beskyttelsen av de arbeidstakerne som er utleid fra vikarbyråene, og forbedre deres vilkår gjennom å innføre et prinsipp om likebehandling, samt bidra til å skape arbeidsplasser.

Vikarbyrådirektivet oppstiller en ramme for beskyttelse av vikaransatte som er ikke-diskriminerende, gjennomsliktig og står i rimelig forhold til formålet, samtidig med at den respekterer mangfoldet i arbeidsmarkedene og arbeidsmarkedsrelasjonene. Det understrekes at arbeidsavtaler uten tidsbegrensning (fast ansettelse) er den alminnelige formen for ansettelsesforhold.

1.1.3 Restriksjoner på bruk av innleie av arbeidskraft

Forbud mot og restriksjoner på anvendelsen av arbeidskraft innleid fra vikarbyrå er tillatt dersom reglene kan begrunnes i allmenne hensyn. Dette gjelder særlig beskyttelse av de utleide arbeidstakerne,

krav til helse og sikkerhet på arbeidsplassen eller behovet for å sikre et velfungerende arbeidsmarked og forebygge misbruk. Direktivets liste over hensyn er ikke uttømmende. Vilkåret allmenne hensyn må forstås som henvisning til den alminnelige lære om allmenne hensyn som er utviklet av EU-domstolen, blant annet når det gjelder reglene om fri bevegelse av tjenester. I EU-domstolens rettspraksis er det blant annet lagt til grunn at beskyttelse av arbeidstakere er et legitimt allment hensyn.

1.1.4 Prinsippet om likebehandling

Det sentrale i direktivet er et krav om likebehandling, som innebærer at arbeidstakere som leies ut fra et vikarbyrå, minst skal ha de lønns- og arbeidsvilkår som vedkommende ville ha fått dersom vedkommende var blitt direkte ansatt i innleievirksomheten for å utføre samme arbeid. Likebehandlingen skal omfatte ulike sider ved lønn, arbeidstid og ferie.

Direktivet tillater at det gjøres unntak fra likebehandlingsprinsippet ved tariffavtale eller dersom arbeidstakerne har fast ansettelse med garantert lønn i vikarbyrået.

Det kan legges til grunn at direktivets likebehandlingsprinsipp gjennomgående vil innebære noe økte lønnskostnader for bemanningsforetak som leier ut arbeidskraft. Hvor stor denne effekten vil være, kan variere.

Direktivet inneholder bestemmelser om informasjon, tilgang til felles goder, representasjon, forbud mot visse avtaler mellom vikarbyrået og innleievirksomheten og krav om regler som skal sikre etterlevelsen av direktivet.

1.2 Konstitusjonelle forhold

Gjennomføringen av vikarbyrådirektivet i norsk rett krever lovendringer. Stortinget må gi sitt samtykke til en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse av direktivet i EØS-avtalen, jf. Grunnloven § 26 annet ledd.

Fristen for å gjennomføre direktivet i EU var 5. desember 2011. For å hindre at Norge forsinker ikrafttredelse av beslutning om innlemmelse av direktivet i EØS-avtalen, fremmes forslag om at Stortinget gir sitt samtykke før EØS-komiteen treffer sin beslutning. Det vil dermed ikke være nødvendig for Norge å ta forbehold om konstitusjonelle prosedyrer ved beslutning i EØS-komiteen.

Dersom den endelige beslutningen i EØS-komiteen skulle avvike vesentlig fra det utkastet som er lagt frem i proposisjonen, vil saken bli fremmet på nytt for Stortinget.

1.3 Beslutningen i EØS-komiteen

Det vises til proposisjonens kapittel 4 hvor det innledningsvis redegjøres for innholdet i EØS-komiteens beslutning.

Regjeringen vil tilkjennegi sin politikk og sine ambisjoner vedrørende norsk arbeidsliv og bruk av vikarbyrå i EØS-komiteen når denne treffer beslutning om innlemmelse av vikarbyrådirektivet i EØS-avtalen i form av en erklæring. Det vil bli slått fast at den legger til grunn at norske regler vedrørende bruk av ansatte i vikarbyrå er forenlig med direktivet. Det vil bli understreket at Norge vil føre en ambisiøs politikk for å sikre at fast tilsetning fortsatt er hovednormen i norsk arbeidsliv, og for å sikre akseptable lønns- og arbeidsvilkår for ansatte i vikarbyrå.

1.4 Høringer

Høringsnotatet som ble sendt ut, med frist desember 2010, inneholdt en redegjørelse for direktivet, samt en vurdering av forholdet mellom norsk rett og direktivet og hvilke konsekvenser en gjennomføring i norsk rett vil medføre.

Av de 56 høringsuttalelser som kom inn, hadde 40 merknader. Det fremkom ikke argumenter mot innføring av direktivets prinsipp om likebehandling av lønns- og arbeidsvilkår. Det fremkom imidlertid ulike syn på rekkevidden av likebehandlingsprinsippet. Direktivet er et minimumsdirektiv. Arbeidstakersiden ønsker at likebehandlingen skal omfatte så mye som mulig, blant annet pensjon og dekning av arbeidsrelaterte utgifter. Arbeidsgiversiden vil generelt begrense området for likebehandlingsprinsippet til det minimum de anser at direktivet krever.

LO og de fleste arbeidstakerorganisasjonene sluttet seg til vurderingen og konklusjonen om at dagens begrensninger på adgangen til å leie inn arbeidstakere fra vikarbyrå kan opprettholdes, men de krevde innført nye tiltak for å sikre etterlevelsen av likebehandlingsprinsippet og øvrige regler om innleie. Arbeidsgiverorganisasjonene og Advokatforeningen ga uttrykk for at direktivets begrensninger i adgangen til å ha nasjonale restriksjoner på innleie medførte at Norge må oppheve arbeidsmiljølovens regler om vilkår for innleie.

En tillegghøring, med frist 30. januar 2012, inneholdt forslag til ytterligere tiltak for blant annet å sikre gjennomføringen av nye regler om likebehandling som følge av vikarbyrådirektivet. LO og flere andre organisasjoner meddelte nå at de er imot innlemmelse av vikarbyrådirektivet i EØS-avtalen.

Høringsrundene viser at det er uenighet med hensyn til en vurdering av muligheten for å beholde de norske vilkårene for innleie ved en innlemmelse av direktivet i EØS-avtalen. Flere uttaler at de frykter at Norge vil bli tvunget til å lempe på vilkårene for innleie som er nedfelt i arbeidsmiljølovens og tjeneste-

mannslovens bestemmelser. De mener derfor at regjeringen må reservere seg mot å innlemme direktivet i EØS-avtalen. Andre arbeidstakerorganisasjoner slutter seg til regjeringens vurdering om at dagens innleieregler kan opprettholdes. NHO og andre arbeidsgiverorganisasjoner mener at vilkårene for innleie av arbeidskraft ikke er forenlig med direktivets krav, og må mykes opp dersom direktivet skal innlemmes i EØS-avtalen.

Problemstillinger og innspill fra høringen vil bli ytterligere drøftet i lovproposisjonen.

1.5 Reservasjonsretten i EØS-avtalen

Spørsmålet om Norge bør reservere seg mot innlemmelse av direktivet i EØS-avtalen har vært fremme. Et grunnprinsipp i EØS-avtalen er at det skal være et felles regelverk innen de områdene som avtalen omfatter, jf. artikkel 102.

Det vises til proposisjonens kapittel 6 hvor det redegjøres nærmere for hvordan nye rettsakter skal besluttes og eventuelt muligheten til å reservere seg.

Det er vanskelig å forutse de samlede konsekvensene, direkte og indirekte, ved bruk av reservasjonsretten.

1.6 Forholdet til norsk rett

Gjennomføring av vikarbyrådirektivet i norsk rett vil kreve endringer i:

- lov nr. 62 av 2005 om arbeidsmiljø, arbeidstid og stillingsvern mv. (arbeidsmiljøloven)
- lov nr. 3 av 1983 om statens tjenestemenn m.m. (tjenestemannsloven)
- lov nr. 21 av 1988 om ferie (ferieloven).

For å gjennomføre direktivets likebehandlingsprinsipp må det foretas endringer i regelverket for lønns- og arbeidsvilkår for arbeidstakere utleid fra vikarbyrå.

Det tas også sikte på å foreslå en rekke lovendringer som ikke følger direkte av direktivet, med det formål å sikre at reglene om likebehandling etterleveres.

I tillegg vil det bli fremmet forslag om enkelte lovendringer for å avklare, presisere eller understøtte allerede gjeldende regler om ut- og innleie av arbeidskraft.

Det legges til grunn at gjeldende innleiebestemmelser i arbeidsmiljøloven § 14-12 er i samsvar med direktivet artikkel 4 nr. 1, og at reglene kan begrunnes i slike allmenne hensyn som gir anledning til å ha begrensninger i adgangen til innleie.

Lovendringene og forholdet mellom direktivets artikkel 4 nr. 1 og innleiereglene i arbeidsmiljøloven § 14-12 er nærmere omtalt i Prop. 74 L (2011–2012) om endringer i arbeidsmiljøloven og tjenestemannsloven mv.

1.7 Økonomiske og administrative konsekvenser

Gjennomføring av direktivet forventes ikke å medføre økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning for det offentlige.

Vikarbyrådirektivet vil først og fremst få konsekvenser for de private aktørene, henholdsvis vikarbyråene, de som leies ut fra disse foretakene, og innleievirksomhetene. Det er knyttet usikkerhet til hvor omfattende disse konsekvensene vil være for den enkelte aktør, og hvilken effekt forslagene vil ha på arbeidsmarkedet som sådan.

Vikarbyrå som ikke allerede tilbyr sine ansatte lønns- og arbeidsvilkår i tråd med likebehandlingsprinsippet i direktivet, vil måtte forbedre vilkårene tilsvarende. Ulike tiltak for å sikre gjennomføring og etterlevelse av reglene vil også kunne få økonomiske og administrative konsekvenser for vikarbyråene og dem som benytter deres tjenester.

1.8 Konklusjon og tilråding

Formål med vikarbyrådirektivet er å gi bedre rettigheter til innleide arbeidstakere, i tillegg til gi hensiktsmessige rammer for vikarbyråers utleie av arbeidskraft. Man ønsker å sikre at omfanget av og arbeidsvilkårene ved innleie ikke undergraver målene om et arbeidsmarked med hovedvekt på faste ansettelser. Sentralt er kravet om likebehandling mellom arbeidstaker som innleid og som ansatt.

For arbeidsmarkedet vil innføring av likebehandlingskravet bidra til at arbeidsleie i større grad vil begrense seg til de situasjoner der det er et reelt behov for fleksibilitet. Dette vil samtidig kunne bidra til å hindre sosial dumping, i tillegg til at mange utleide med loven i hånd vil kunne kreve bedre vilkår enn det de blir tilbudt i dag.

Det legges til grunn at dagens norske regler som begrenser adgangen til å leie inn arbeidskraft, kan opprettholdes ved gjennomføring av direktivet.

Arbeidsdepartementet tilrår på denne bakgrunn deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2008/104/EF om vikararbeid (vikarbyrådirektivet).

Utenriksdepartementet slutter seg til dette.

2. Komiteens behandling

Som ledd i komiteens behandling av proposisjonen ble det 20. april 2012 avholdt felles høring om Prop. 74 L (2011–2012) Endringer i arbeidsmiljøloven og tjenestemannsloven mv. (likebehandling ved utleie av arbeidstakere og tiltak i den forbindelse mv.).

Følgende deltok på høringen:

- KS
- LO

- NHO
- UNIO
- YS
- VIRKE
- Akademikerne.

3. Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Tove Linnea Brandvik, Thor Erik Forsberg, Steinar Gullvåg, Kari Henriksen og Anette Trettebergstuen, fra Fremskrittspartiet, lederen Robert Eriksson, Vigdis Giltun og Laila Marie Reiertsen, fra Høyre, Sylvi Graham og Torbjørn Røe Isaksen, fra Sosialistisk Venstreparti, Frøydis Elisabeth Sund, fra Senterpartiet, Arne Bergsvåg, og fra Kristelig Folkeparti, Kjell Ingolf Ropstad, viser til proposisjonen om samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2008/104/EF om vikararbeid (vikarbyrådirektivet). Formålet med direktivet er dels å sikre vikarbyråansattes lønns- og arbeidsvilkår, dels å anerkjenne vikarbyråenes plass i arbeidsmarkedet.

Komiteen viser til at et godt regulert og anstendig arbeidsliv er grunnplanken i et godt samfunn. Det norske arbeidslivet skal i hovedsak basere seg på faste, trygge ansettelser. Å benytte midlertidige ansettelser eller innleid arbeidskraft reguleres av arbeidsmiljøloven §§ 14-9 og 14-12, og komiteen viser til disse. Når flere får bedre rettigheter gjennom likebehandlingsprinsippet, bidrar det etter komiteens mening til et bedre arbeidsliv.

Komiteen viser til at EØS-avtalen sikrer Norge deltakelse i et felles europeisk arbeidsmarked, og at en stadig større del av det europeiske arbeidsmarkedet reguleres av EU for å sikre arbeidstakerne rettigheter over landegrensene. Komiteen viser til viktigheten av at Norge gjennom EØS-avtalen benytter mulighetene til å påvirke utformingen og utviklingen av arbeidstakerrettigheter innenfor EØS-samarbeidet.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, peker på at ved innføringen av vikarbyrådirektivet samt likebehandlingsprinsippet styrkes kampen mot sosial dumping og for likeverdige lønns- og arbeidsvilkår i Norge og Europa, også for vikarer.

Et annet flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, viser til den viktige kampen mot sosial dumping og for et mer anstendig

arbeidsliv, som arbeiderbevegelsen står for og alltid har stått i front for.

Dette flertallet understreker at det å benytte midlertidige ansettelser eller innleid arbeidskraft fortsatt skal reguleres strengt i arbeidsmiljøloven og kun benyttes ved et reelt behov for midlertidig arbeidskraft. Dette flertallet peker på at Arbeiderpartiet og regjeringen fører og skal føre en fortsatt offensiv kamp for et anstendig arbeidsliv og mot sosial dumping også i fremtiden.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet anser likebehandlingsprinsippet og vikarbyrådirektivet som et viktig redskap i kampen for bedre rettigheter for arbeidstakere over hele Europa, og støtter derfor innføringen av direktivet.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, mener at bemanningsbransjen utgjør et nødvendig supplement i arbeidsmarkedet, men at norsk arbeidsliv skal være dominert av ordinære faste ansettelser i et topartsforhold. Ansatte i bemanningsbransjen yter i dag noe mer enn én prosent av årsverkene i Norge. Innføring av vikarbyrådirektivet og lovfesting av likebehandlingsprinsippet for ansatte i bemanningsbransjen vil etter flertallets syn kunne bidra til å rydde opp i bemanningsbransjen, og useriøse aktører vil bli presset ut av markedet når likebehandlingsprinsippet styrker ansattes rettigheter. Dette vil sikre at norsk arbeidsliv i større grad enn tidligere kan trekke veksler på de mulighetene vikarbyråene kan gi det norske arbeidslivet. Flertallet mener derfor innføringen av likebehandlingsprinsippet er viktig.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet støtter at likebehandlingsprinsippet skal gjelde vikaransatte og innleide arbeidstakere og påpeker at slik likebehandling kan vedtas, uavhengig av tilslutning til vikarbyrådirektivet. Disse medlemmer støtter ikke intensjonen i direktivet om at det er ønskelig å fremme vikararbeid ytterligere ut over det som i dag er tillatt, og viser for øvrig til sine andre merknader om begrunnelse for å gå imot innlemming av vikarbyrådirektivet.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet, Høyre og Kristelig Folkeparti vil understreke at en seriøs og velfungerende bemanningsbransje er av stor verdi for samfunnet og spiller en viktig rolle i arbeidsmarkedet. Bransjen bidrar til å skape en nødvendig fleksibilitet og dynamikk i arbeidsmarkedet gjennom å kunne tilby næringslivet kompetent arbeidskraft på

kort varsel, og gjennom å være en vei inn i arbeidslivet for store grupper, særlig unge.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, legger regjeringens juridiske forståelse av vikarbyrådirektivet til grunn. Dette tilsier at norsk arbeidsmiljølovgivning er forenlig med EØS-avtalen og at det ikke vil bli behov for endring av arbeidsmiljølovens bestemmelser om innleie (§ 14-12) på bakgrunn av innføringen av vikarbyrådirektivet.

Komiteen viser til proposisjonen side 3 der regjeringen skriver, sitat;

«Regjeringen vil tilkjenne sin politikk og sine ambisjoner vedrørende norsk arbeidsliv og bruk av vikarbyrå i EØS-komiteen når komiteen treffer beslutning om innlemmelse av vikarbyrådirektivet i EØS-avtalen. Dette vil skje i form av en erklæring. I erklæringen vil regjeringen fastslå at den legger til grunn at norske regler vedrørende bruk av ansatte i vikarbyrå er forenlige med direktivet. Regjeringen vil også understreke at Norge vil føre en ambisøs politikk for å sikre at fast tilsetning fortsatt er hovednormen i norsk arbeidsliv, og for å sikre akseptable lønns- og arbeidsvilkår for ansatte i vikarbyrå.»

Komiteen støtter dette arbeidet.

Komiteen viser ellers til sine respektive partiers merknader i forbindelse med behandlingen av Prop. 74 L (2011–2012) Endringer i arbeidsmiljøloven og tjenestemannsloven mv. (likebehandling ved utleie av arbeidstakere og tiltak i den forbindelse mv.), jf. Innst. 326 L (2011–2012).

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, tilrår på denne bakgrunn deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2008/104/EF om vikararbeid (vikarbyrådirektivet).

Komiteens medlemmer fra Framskrittspartiet viser til at direktivet ble vedtatt av EU i november 2008. Det slår blant annet fast at arbeidstakere som leies inn fra bemanningsbyråer skal ha minst like gode lønns- og arbeidsvilkår som de ville hatt om de var fast ansatt i innleiebedriften. Direktivet skal også bidra til å styrke anerkjennelsen av vikarbyråene som arbeidsgivere.

Disse medlemmer viser videre til at direktivet ble kjempet frem av en samlet fagbevegelse i Europa.

Disse medlemmer har merket seg at Landsorganisasjonen i Norge (LO) først støttet en implementering av direktivet på betingelse av at regjeringen stilte opp med en tilstrekkelig tiltakspakke og ivaretok likebehandlingsprinsippet, men gikk tilbake

på dette etter at skepsisen vokste blant mange av forbundene. LO-sekretariatet valgte derfor 30. januar 2012 å ikke gå inn for en implementering.

Disse medlemmer har videre merket seg at argumentasjonen for at LO ikke kan gi sin tilslutning til å implementere direktivet, begrunnes med at arbeidsgiverorganisasjonene har skapt usikkerhet på om dagens bestemmelser knyttet til arbeidsmiljølovens § 14-12 kan beholdes, eller om den vil havne i konflikt med EØS-reglene.

Disse medlemmer synes et slikt standpunkt kan virke noe underlig når man leser LOs høringsuttalelse datert 14. desember 2010, hvor de skriver, sitat:

«... LO vil videre peke på at formuleringene i direktivets artikkel 1 – anvendelsesområde og artikkel 3 – definisjoner ytterligere underbygger at § 14-12 i arbeidsmiljøloven kan beholdes.»

Disse medlemmer har merket seg statsminister Jens Stoltenbergs uttalelser i NTB datert 15. februar 2012, hvor han sier, sitat:

«Det er et paradoks at fagbevegelsen i Europa er for direktivet og at det omtales som en seier, mens det er motsatt i Norge. Men slik er det i politikken. Det må vi håndtere.»

Og så videre:

«Vi som er for direktivet, er jo det fordi vi mener det styrker vikarenes rettigheter.»

Disse medlemmer er enige i statsminister Stoltenbergs betraktninger, og mener at vikarbyrådirektivet er positivt ved at det gir ansatte i bemanningsbransjen like lønns- og arbeidsvilkår som faste ansatte i innleiebedriften, og at det anerkjenner vikarbyråene som arbeidsgivere.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet er særlig opptatt av å sikre fast ansettelse som hovedregel i norsk arbeidsliv og frykter at innlemmelse av vikarbyrådirektivet i norsk rett vil kunne undergrave dette. Disse medlemmer viser til at disse partienes regjeringsmedlemmer ikke har sluttet seg til regjeringens beslutning i saken.

Disse medlemmer støtter innføring av tiltak for likebehandling av vikarer og fast ansatte, noe disse medlemmer mener kan gjøres på selvstendig grunnlag, uten å innlemme vikarbyrådirektivet.

Disse medlemmer vil påpeke at direktivet vil virke ulikt i land med ulik lovgivning på området og at sammenligning mellom land når det gjelder reaksjoner fra fagbevegelsen på direktivet derfor ikke er en god målestokk for hvordan direktivet vil kunne slå inn i norsk arbeidsliv. I Sverige, for eksem-

pel, er inn- og utleie allerede liberalisert. Da gjenstår bare den positive delen som gjelder likebehandling av vikarene. Det er videre vist til at flere EU-land som har streng lovgiving om leiearbeid har innført direktivet uten å endre denne lovgivningen. Særlig har Frankrike en lovgiving som ligner på den norske (Code du travail, Titre V). Vilkårene for midlertidig ansettelse og for innleie fra bemanningsforetak er stort sett de samme. Men Frankrike har, til forskjell fra Norge, ikke gjort sin lovgiving om midlertidig ansettelse gjeldende for bemanningsforetak (Code du travail, artikkel L1241-1) og at dette er helt avgjørende for virkningen av bestemmelsene og for vurderingen av risikoen forbundet med tilslutning til direktivet.

Disse medlemmer vil også påpeke at direktivet ikke er et fremforhandlet resultat mellom partene, men en tekst som i all hovedsak inneholder det samme direktivet som EU-kommisjonen foreslo i 2002 og som det ikke ble enighet om.

Disse medlemmer har etter en samlet vurdering kommet til at de ikke kan gi de tilslutning til tilrådingen om samtykke til deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2008/104/EF om vikararbeid (vikarbyrådirektivet).

4. Utenriks- og forsvarskomiteens uttalelse

Komiteens utkast til innstilling har vært forelagt utenriks- og forsvarskomiteen til uttalelse, jf. vedtak i Stortinget av 19. mars 2012.

Utenriks- og forsvarskomiteen uttaler i brev av 23. mai 2012, sitat:

«Utenriks- og forsvarskomiteens medlemmer slutter seg til arbeids- og sosialkomiteens utkast til innstilling til Prop. 69 S (2011-2012) og har ingen ytterligere merknader.»

5. Komiteens tilråding

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til proposisjonen og rå Stortinget til å gjøre følgende

v e d t a k :

Stortinget samtykker i deltakelse i en beslutning i EØS-komiteen om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2008/104/EF om vikararbeid (vikarbyrådirektivet).

Oslo, i arbeids- og sosialkomiteen, den 29. mai 2012

Robert Eriksson

leder

Kjell Ingolf Ropstad

ordfører

